

La cantant Cat Power reivindica Dylan amb un gran exercici de subversió

Chan Marshall recrea el famós concert de Dylan a Manchester de 1966 a l'Alma Festival

Cat Power a l'Alma Festival de Barcelona (09.07.2024) | F. Jordi Novell

Ahir, l'Alma Festival va acollir el concert de Chan Marshall '**Cat Power**' on la cantant d'Atlanta va presentar el darrer treball *Cat Power Sings Dylan: The 1966 Royal Albert Hall Concert* (Domino, 2023).

El 17 de maig de 1966 va tenir lloc un concert que va capgirar la història de la música popular moderna. **Bob Dylan** es trobava immers en una gira de concerts per terres angleses, que aquell dia passava per Manchester. El cantautor de Duluth havia decidit mudar la pell a l'electrificació amb l'ajuda d'una de rock per acompanyar les seves noves composicions. La nova proposta havia provocat el rebuig de bona part dels seus seguidors als Estats Units, on molts consideraven que havia traït l'essència folk que havia hereditat de trobadors com **Woody Guthrie** o **Pete Seeger**. Però el que va passar quan va trepitjar territori anglès va ser un malson. **Dylan** havia decidit dividir els seus concerts en dues parts. Una primera acústica, amb el cantant amb guitarra i harmònica sol dalt l'escenari, i una segona elèctrica, acompanyat de **The Hawks**, un brillant grup de canadencs on hi militaven **Robbie Robertson**, **Richard Manuel**, **Rick Danko** i

Garth Hudson -que després, amb **Levon Helm** a la bateria, acabarien formant **The Band**-.

Aquella tarda de maig al Manchester Free Trade Hall va començar bé. El públic, respectuós amb les cançons de caire folk de **Dylan** va seguir atentament el concert. Quan l'electricitat va prendre l'escenari, les xiulades i l'esbroncada del públic va anar *in crescendo*, fins al punt que, just abans d'acabar el concert amb "Like a Rolling Stone", un espectador va cridar un sonor "Judes!" que evidenciava el sentiment amb què part dels seguidors de **Dylan** van rebre la proposta. El documental de **Martin Scorsese** *No Direction Home* (2005) documenta els fets i aquesta etapa de la trajectòria de **Dylan**. El concert de Manchester va circular durant anys en diverses edicions il·legals, que erròniament el situaven al londinenc Royal Albert Hall. Anys més tard, el 1998, el propi **Dylan** va recuperar la gravació en el quart volum de *The Bootleg Series*, irònicament titulada com *Bob Dylan Live 1966, The "Royal Albert Hall" Concert* (Columbia). Per complicar-ho més, i a la vegada tancar la història, Columbia va publicar el 2006 -60 anys després- l'autèntic concert a Londres com *The Real Royal Albert Hall 1966 Concert*.

Més de mig segle després, el 5 de novembre de 2022, la cantant **Chan Marshall** -més coneguda pel nom artístic de **Cat Power**-, va llogar el Royal Albert Hall de Londres per a recrear el mateix repertori que **Dylan** va interpretar aquella tarda del 17 de maig de 1966 a Manchester. El resultat el va capturar en el disc *Cat Power Sings Dylan: The 1966 Royal Albert Hall Concert* (Domino, 2023), que va presentar en directe ahir a l'Alma Festival de Barcelona, al Poble Espanyol.

Cat Power electrificant Dylan. Foto: Jordi Novell

Chan Marshall va començar a mitjans de la dècada dels noranta una trajectòria que, molt sovint, ha begut de repertori aliè. Alguns dels seus treballs més reconeguts han estat formats per versions de clàssics de la història del rock: *The Covers Record* (Matador, 2000), *Jukebox* (Matador, 2008) i el recent *Covers* (Domino, 2022). Però l'exercici de *Cat Power Sings Dylan* és realment

poderós. Amb un gran respecte pel cançoner, **Marshall** va enfilem la secció acústica del concert només acompanyada per dos músics: la guitarra de **Henry Munson** i l'harmònica d'**Aaron Embry**. Una primera part sòbria, amb un meritori exercici de revisionisme, on la cantant va estirar i jugar amb les melodies de **Dylan** fins a fer-les pràcticament irreconeixibles. Un tractament postmodern d'un cançoner immortal on van figurar set de les cançons més icòniques del folk dels anys seixanta: "She Belongs to Me", "4th Time Around", "Visions of Johanna", "It's All Over Now, Baby Blue", "Desolation Row", "Just Like a Woman" i "Mr Tambourine Man".

Va ser aleshores quan un sextet va irrompre a l'escenari per iniciar la segona part amb una punyent "Tell me, Momma". I el concert es va tornar elèctric, i no només per l'ús d'instruments endollats. Tot el recolliment acústic es va tornar vibrant, i **Marshall** i la banda van enfilem de manera contundent "I Don't Believe You (She Acts Like We Never Had Meet)" -amb l'organista Jordan Summers fent recordar les textures de Garth Hudson?, la tradicional "Baby Let Me Follow You Down", "Just Like Tom Thumb's Blues", el blues "Leopard-Skin Pill-Box Hat", "One Too Many Mornings" i la punyent "Ballad of a Thin Man".

Un esplèndida "Like a Rolling Stone" va posar punt i final a l'actuació amb una **Chan Marshall** - qui, per cert, va negar l'accés a fotògrafs acreditats- animant el públic a ballar i apropar-se a l'escenari. El millor tancament possible per a un concert que convidava a creure que escoltar avui dia el cançoner de **Dylan** ja no és nostàlgia, sinó que és potser un dels millors actes de subversió musical possibles.